

Návrh

ZÁKON

ze dne 2018,

kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

Změna občanského soudního řádu

Čl. I

Zákon č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění zákona č. 36/1967 Sb., zákona č. 158/1969 Sb., zákona č. 49/1973 Sb., zákona č. 20/1975 Sb., zákona č. 133/1982 Sb., zákona č. 180/1990 Sb., zákona č. 328/1991 Sb., zákona č. 519/1991 Sb., zákona č. 263/1992 Sb., zákona č. 24/1993 Sb., zákona č. 171/1993 Sb., zákona č. 117/1994 Sb., zákona č. 152/1994 Sb., zákona č. 216/1994 Sb., zákona č. 84/1995 Sb., zákona č. 118/1995 Sb., zákona č. 160/1995 Sb., zákona č. 238/1995 Sb., zákona č. 247/1995 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 31/1996 Sb., zákona č. 142/1996 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 269/1996 Sb., zákona č. 202/1997 Sb., zákona č. 227/1997 Sb., zákona č. 15/1998 Sb., zákona č. 91/1998 Sb., zákona č. 165/1998 Sb., zákona č. 326/1999 Sb., zákona č. 360/1999 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 2/2000 Sb., zákona č. 27/2000 Sb., zákona č. 30/2000 Sb., zákona č. 46/2000 Sb., zákona č. 105/2000 Sb., zákona č. 130/2000 Sb., zákona č. 155/2000 Sb., zákona č. 204/2000 Sb., zákona č. 220/2000 Sb., zákona č. 227/2000 Sb., zákona č. 367/2000 Sb., zákona č. 370/2000 Sb., zákona č. 120/2001 Sb., zákona č. 137/2001 Sb., zákona č. 231/2001 Sb., zákona č. 271/2001 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 276/2001 Sb., zákona č. 317/2001 Sb., zákona č. 451/2001 Sb., zákona č. 491/2001 Sb., zákona č. 501/2001 Sb., zákona č. 151/2002 Sb., zákona č. 202/2002 Sb., zákona č. 226/2002 Sb., zákona č. 309/2002 Sb., zákona č. 320/2002 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 476/2002 Sb., zákona č. 88/2003 Sb., zákona č. 120/2004 Sb., nálezu Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 153/2004 Sb., zákona č. 237/2004 Sb., zákona č. 257/2004 Sb., zákona č. 340/2004 Sb., zákona č. 436/2004 Sb., zákona č. 501/2004 Sb., zákona č. 554/2004 Sb., zákona č. 555/2004 Sb., zákona č. 628/2004 Sb., zákona č. 59/2005 Sb., zákona č. 170/2005 Sb., zákona č. 205/2005 Sb., zákona č. 216/2005 Sb., zákona č. 342/2005 Sb., zákona č. 377/2005 Sb., zákona č. 383/2005 Sb., zákona č. 413/2005 Sb., zákona č. 56/2006 Sb., zákona č. 57/2006 Sb., zákona č. 79/2006 Sb., zákona č. 112/2006 Sb., zákona č. 113/2006 Sb., zákona č. 115/2006 Sb., zákona č. 133/2006 Sb., zákona č. 134/2006 Sb., zákona č. 135/2006 Sb., zákona č. 189/2006 Sb., zákona č. 216/2006 Sb., zákona č. 233/2006 Sb., zákona č. 264/2006 Sb., zákona č. 267/2006 Sb., zákona č. 308/2006 Sb., zákona č. 315/2006 Sb., zákona č. 296/2007 Sb., zákona č. 104/2008 Sb., zákona č. 123/2008 Sb., zákona č. 126/2008 Sb., zákona č. 129/2008 Sb., zákona č. 259/2008 Sb., zákona č. 274/2008 Sb., zákona č. 295/2008 Sb., zákona č. 305/2008 Sb., zákona č. 384/2008 Sb., zákona č. 7/2009 Sb., zákona č. 198/2009 Sb., zákona č. 218/2009 Sb., zákona č. 227/2009 Sb., zákona č. 281/2009 Sb., zákona č. 285/2009 Sb., zákona č. 286/2009 Sb., zákona č. 420/2009 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 48/2010

Sb., zákona č. 347/2010 Sb., zákona č. 409/2010 Sb., zákona č. 69/2011 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 80/2011 Sb., zákona č. 139/2011 Sb., zákona č. 186/2011 Sb., zákona č. 188/2011 Sb., zákona č. 218/2011 Sb., zákona č. 355/2011 Sb., zákona č. 364/2011 Sb., zákona č. 420/2011 Sb., zákona č. 458/2011 Sb., zákona č. 470/2011 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 147/2012 Sb., zákona č. 167/2012 Sb., zákona č. 202/2012 Sb., zákona č. 334/2012 Sb., nálezu Ústavního soudu vyhlášeného pod č. 369/2012 Sb., zákona č. 396/2012 Sb., zákona č. 399/2012 Sb., zákona č. 401/2012 Sb., zákona č. 404/2012 Sb., zákona č. 45/2013 Sb., zákona č. 241/2013 Sb., zákona č. 293/2013 Sb., zákona č. 252/2014 Sb., zákona č. 87/2015 Sb., zákona č. 139/2015 Sb., zákona č. 164/2015 Sb., zákona č. 205/2015 Sb., zákona č. 375/2015 Sb., zákona č. 377/2015 Sb., zákona č. 298/2016 Sb., zákona č. 222/2017 Sb., zákona č. 258/2017 Sb., zákona č. 296/2017 Sb., zákona č. 291/2017 Sb. a zákona č. 365/2017 Sb., se mění takto:

1. V § 250c odst. 2 se slova „umožní mu, aby se k žalobě písemně vyjádřil“ nahrazují slovy „vzve ho, aby soudu v určené lhůtě oznámil, zda v řízení bude uplatňovat práva podle věty druhé; jinak práva v řízení uplatňovat nelze. Správní orgán může v řízení předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyzváno o nařízeném jednání a žádat, aby mu bylo při jednání uděleno slovo. Vždy se mu však doručuje rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán, který o sporu nebo jiné právní věci rozhodl, nemůže v řízení činit dispoziční úkony, není oprávněn podávat opravné prostředky, nemá nárok na náhradu nákladů řízení a nemůže mu být uložena povinnost k náhradě nákladů řízení s výjimkou nákladů, které by jinak nebyly vznikly, jestliže je způsobil svým zaviněním nebo jestliže tyto náklady vznikly náhodou, která se mu přihodila. Pro řízení o mimořádném opravném prostředku se věty první až čtvrtá použijí obdobně“.
2. V § 250j odst. 1 se doplňuje věta „S rozhodnutím správního orgánu se soud vypořádá v odůvodnění rozsudku.“.

Čl. II

Přechodné ustanovení

Pro řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., která byla zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

ČÁST DRUHÁ

ÚČINNOST

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti patnáctým dnem po jeho vyhlášení.

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Obecná část

A. Účel zákona

Cílem předkládaného návrhu je posílit procesní postavení specializovaných orgánů, které rozhodují v soukromoprávních věcech, v navazujícím řízení před soudem podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“ nebo „o.s.ř.“).

B. Zhodnocení platného právního stavu

V České republice platí tzv. dualistická koncepce přezkumu správních aktů (viz WINTEROVÁ, A., MACKOVÁ, A. a kol. *Civilní právo procesní. První část - Řízení nalézací*. Praha: Linde, 2014. s. 491). Odlišuje se přezkum správních aktů v oblasti veřejného práva v režimu správního soudnictví a přezkum rozhodnutí správních orgánů o právech a povinnostech plynoucích z poměrů soukromého práva podle části páté o.s.ř.

Ve věcech veřejného práva standardně rozhodují správní orgány, které jsou k tomu zmocněny zákonem. Každý, kdo byl takovým rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých veřejných subjektivních právech, se může následně dovolávat přezkumu uvedeného rozhodnutí ve správním soudnictví (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zejména žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“ či „soudní řád správní“). Správní soudnictví je přitom založeno na tom, že žalobcem je fyzická či právnická osoba, která byla rozhodnutím správního orgánu dotčena na svých veřejných subjektivních právech, žalovaným správní orgán, který rozhodnutí vydal. Správní orgán tedy vystupuje v řízení jako účastník a má možnost si svůj postup před soudem obhájit. Správní soud dále zásadně nemůže ve věci sám rozhodnout - pokud dospěje k závěru, že správní orgán pochybil, rozhodnutí správního orgánu zruší a vrátí mu celou věc k novému projednání.

Ve věcech soukromoprávních naopak standardně rozhodují nezávislé soudy (viz čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod či § 7 o.s.ř.). Někdy se však zákonodárce rozhodl, že přenechá rozhodování o soukromoprávních věcech jiným orgánům veřejné moci. Důvodem pro toto rozhodnutí bývá potřeba úzké specializace, počet věcí a související snaha odbřemenit soudy a dále nutnost zajistit efektivnější a levnější rozhodování v případech, v nichž předmět sporu pravidelně dosahuje nízkých hodnot. Tak došlo k převodu rozhodování o sporech z telekomunikačních a poštovních služeb na Český telekomunikační úřad¹, rozhodování o sporech z energetiky na Energetický regulační úřad² či o sporech mezi bankovními a jinými finančními institucemi a spotřebitelem na finančního arbitra³. Neboť se týkají čistě soukromoprávních práv a povinností dotčených subjektů, nepodléhají takováto rozhodnutí následnému přezkumu ve správním soudnictví. Proti těmto rozhodnutím je možné se u soudu bránit podle části páté občanského soudního řádu („Řízení o věcech, o nichž bylo rozhodnuto

¹ Blíže viz zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů.

² K tomu více srov. zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů.

³ Upraven v zákoně č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů.

jiným orgánem“).

Od správního soudnictví se postup podle části páté občanského soudního řádu odlišuje tím, že správní orgán není účastníkem řízení - jeho role v řízení je velmi omezená: poskytuje soudu spis, doručuje se mu žaloba a může se k ní písemně vyjádřit (viz § 250c odst. 1 a 2 o.s.ř.). Pokud obecný soud shledá, že správní orgán věc posoudil nesprávně, nevrací celou věc zpátky správnímu orgánu, ale rozhodne ve věci sám a jeho rozhodnutí plně nahrazuje rozhodnutí správního orgánu. S rozhodnutím správního orgánu se navíc soud nijak nemusí vypořádat.

C. Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy

Výše uvedená dualita rozhodování ve veřejnoprávních a o soukromoprávních věcech je logická. Správní soudnictví je zaměřeno na přezkum v oblasti veřejného práva, a nebylo by proto vhodné, aby správní soudy přezkoumávaly též rozhodnutí správních orgánů v čistě soukromoprávních záležitostech; na tuto problematiku se specializují obecné civilní soudy. Skutečnost, že správní orgán v řízení podle části páté občanského soudního řádu nemá téměř žádné postavení, však v praxi může vést k tomu, že delegace pravomoci rozhodovat v soukromoprávních věcech ze soudů na správní orgány nepřináší sledované výsledky.

Rozhodování o věcech, které spadají do části páté občanského soudního řádu, bylo částečně převedeno na správní orgány zejména z důvodu jejich úzké specializace. Tyto orgány se zaměřují na jeden úsek práva, kterému se věnují podrobně a nejsou zatěžovány jakoukoliv jinou agendou. Lze proto mít za to, že v těchto orgánech působí odborníci, kteří dané agendě rozumí skutečně do hloubky.

Tak kupříkladu finanční arbitr se jako nezávislý orgán jmenovaný vládou plně věnuje problematice bankovních a jiných finančních služeb. Dennodenně se zaměřuje na přezkum vybraných finančních produktů, orientuje se na finančním trhu, zkoumá všeobecné obchodní podmínky u jednotlivých bankovních i nebankovních institucí, zabývá se kvalitou a zákonností nabízených bankovních služeb atd. Finanční arbitr tedy veškerou svoji činnost věnuje právě oblasti finančnictví, která je i pro vzdělané právní odborníky, již se této problematice nevěnují, poměrně složitá na pochopení.

Dalším důvodem pro zřízení institucí jako je finanční arbitr byla snaha nabídnout spotřebitelům a podnikatelům levnější a rychlejší alternativu k soudnímu řízení. Řízení před finančním arbitrem je pro spotřebitele zdarma, není tak časově nákladné a formalizované. Mezi spotřebiteli proto nabývá na popularitě.

Pokud však následně obchodník napadne nález finančního arbitra (nebo jiného specializovaného orgánu jako ČTÚ nebo ERÚ) u soudu, na což má právo garantované mezinárodními závazky i ústavním pořádkem ČR, rovnováha a výhody, které poskytuje rozhodování nesoudních orgánů, mohou být ztraceny. Obchodník má pochopitelně mnohem větší kapitál a může si dovolit kvalitnější advokátní služby nežli spotřebitel, který si právě z nedostatku finančních prostředků vybral levnější cestu pro vymožené svého práva a zpravidla právně zastoupen není. Spotřebitel je tak před soudem ve značné nevýhodě. Nadto soud, který následně přezkoumává nález finančního arbitra, není úzce specializovaný na problematiku bankovníctví a jiných finančních služeb. Je to soud obecný, který je zahlcen spory plynoucími ze všech oblastí soukromého práva - projednává spory nájemní, z kupních smluv, ze smluv o dílo, sousedské spory, vlastnické spory apod. Pro tento obecný soud je proto objektivně nemožné, aby se v oblasti finančních služeb (anebo v jiných specializovaných oblastech jako jsou telekomunikační či energetické služby) zorientoval se stejnou mírou detailu a věnoval se jí s obdobnou časovou dotací, jako finanční arbitr.

Je proto důležité, aby postavení specializovaných orgánů v navazujícím soudním řízení podle části páté o.s.ř. co nejvíce přispívalo k tomu, aby byl účel, pro nějž byly orgány zřízeny, naplněn.

Na rozdíl od správního soudnictví, kde mají správní orgány postavení účastníka řízení, dnešní úprava části páté občanského soudního řádu příliš práv specializovaným orgánům neposkytuje - soud si od nich vyžádá spisy, měl by jim zaslat žalobu a popřípadě se správní orgány mohou k žalobě písemně vyjádřit (viz § 250c o.s.ř.). Kupříkladu praxe finančního arbitra však ukazuje, že ani tato základní oprávnění správního orgánu nejsou vždy dodržována. Soudy o probíhajícím řízení správní orgán nevyrozumívají, a správní orgán tak nedostává příležitost k uplatnění písemného vyjádření.

Správní orgány v řízení podle části páté o.s.ř. rovněž nemají právo sledovat vývoj případu, nemohou nahlížet do spisu, ani si jakkoliv obhájit své rozhodnutí a není jim doručován rozsudek, tj. nedozvídají se o výsledku řízení, který by pro ně mohl být v budoucí rozhodovací činnosti relevantní.

Konečně není povinností soudu, aby se ve svém rozsudku, který nahrazuje rozhodnutí správního orgánu, jakkoliv s tímto rozhodnutím vypořádal. Veškerá práce správního orgánu se tak může jevit zbytečná a řízení před ním kontraproduktivní. Zároveň, pokud se již rozhodnutí soudu ke správnímu orgánu dostane, neobdrží správní orgán zpětnou vazbu, která by mu mohla pomoci v dalších obdobných věcech.

To se navrhuje v předkládaném návrhu zákona změnit.

D. Odůvodnění hlavních principů navrhované úpravy

Vzhledem k tomu, že v řízení podle části páté občanského soudního řádu nejde o klasický přezkum správního rozhodnutí jako ve správním soudnictví, není na místě, aby byl správní orgán účastníkem řízení. Podstata rozhodování podle části páté o.s.ř. spočívá v tom, že soud projedná celou věc znovu, a pokud dospěje k jinému závěru než správní orgán, rozhodne ve věci sám.

Přesto by bylo vhodné, aby byla pozice správního orgánu posílena a zároveň byl soud povinen se s jeho rozhodnutím vypořádat. Jedině tak může totiž dojít k naplnění smyslu a účelu, pro nějž byly tyto orgány zřizovány.

Nově se tedy výslovně navrhuje zakotvit povinnost soudu vyzvat správní orgán, aby mu v určené lhůtě sdělil, zda bude v řízení uplatňovat vypočtená oprávnění. Dále se navrhuje, aby vedle možnosti vyjádřit se písemně k žalobě mohl správní orgán uplatňovat písemná vyjádření též v průběhu řízení, chodit na jednání a požádat na nich o slovo, aby mohl nahlížet do spisu a aby mu bylo doručováno konečné rozhodnutí ve věci. Správní orgán nebude nijak účasten na náhradě nákladů řízení s výjimkou těch nákladů, které zavinil. Pokud se správní orgán vyjádřil, že práva uplatňovat chce, vztahuje se to též na odvolací řízení (vč. doručování rozhodnutí) - soud v odvolacím řízení tedy nemusí znovu vyzývat ke sdělení, zda hodlá správní orgán uplatňovat přiznaná práva. Pro účely mimořádných opravných prostředků je nutné vyzývat znovu; poté soud postupuje obdobně.

Cílem posílení postavení je umožnit správnímu orgánu, aby tam, kde to považuje za vhodné (např. u důležitých sporů s potenciálním precedenčním významem), mohl před soudem aktivně vystupovat a obhajovat závěry, k nimž dospěl ve svém rozhodnutí. Půjde o *možnost, nikoliv povinnost*, která by měla zajistit, že výhody delegace pravomocí na správní orgány, jako je odbornost, specializace, rychlost a efektivita, nebudou v navazujícím soudním řízení popřeny.

Zároveň bude výslovně zakotvena povinnost, aby soud informoval správní orgán o tom, jak řízení skončilo (vč. rozhodnutí o řádných a mimořádných opravných prostředcích), a aby se v odůvodnění rozsudku s důvody pro zrušení rozhodnutí vypořádal.

E. Předpokládané dopady na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a na podnikatelské prostředí

Případná aktivita správních orgánů v navazujícím soudním řízení by si neměla vyžádat požadavky na personální posílení těchto orgánů, a navrhovaná změna by tak neměla mít žádné dopady na státní rozpočet. Navrhovaná změna nebude mít dopad na ostatní veřejné rozpočty.

F. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky

Předložený návrh zákona je plně v souladu s ústavním pořádkem.

G. Soulad navrhované právní úpravy s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, a se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z jejího členství v Evropské unii

Navrhovaná úprava není v rozporu s mezinárodními smlouvami, jimiž je Česká republika vázána, a plně respektuje závazky vyplývající pro Českou republiku ze členství v Evropské unii.

H. Předpokládané dopady ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen

Navrhovaná právní úprava nemá dopad ve vztahu k diskriminaci a rovnosti mužů a žen.

I. Předpokládané sociální dopady, včetně dopadů na rodiny a na specifické skupiny obyvatel, a dopady na životní prostředí

Navrhovaná úprava bude mít pozitivní sociální dopady, neboť jejím cílem je mj. posílit postavení spotřebitelů, resp. do důsledku dovést posílení postavení spotřebitelů tak, jak je nastaveno ve stávající právní úpravě.

J. Předpokládané dopady ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů

Navrhovaná úprava nebude mít ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů žádné negativní dopady.

K. Zhodnocení korupčních rizik

S navrhovanou právní úpravou nejsou spojena korupční rizika.

L. Zhodnocení dopadů na bezpečnost nebo obranu státu

Navrhovaná právní úprava nemá žádný vliv na bezpečnost a obranu státu.

Zvláštní část

K části první (změna občanského soudního řádu)

K článku I bodu 1 (§ 250c občanského soudního řádu)

Článek I bod 1 obsahuje klíčovou změnu občanského soudního řádu. Nově se stanoví, že spolu se zaslanou žalobou soud výslovně vyzve správní orgán, který napadané rozhodnutí vydal, k tomu, aby se v určené lhůtě vyjádřil, zda hodlá v řízení uplatňovat vyjmenovaná práva. Lhůtu určí soud v délce přiměřené dle konkrétních okolností případu. Lhůta slouží k tomu, aby správní orgán vyjádřil svoji vůli, zda hodlá v řízení uplatňovat přiznaná práva. V případě, že se správní orgán vyjádří, že uvedená práva uplatňovat nebude, anebo nevyjádřili se v poskytnuté lhůtě vůbec, vypočtená práva v řízení uplatňovat nelze. Tento projev vůle platí automaticky pro řízení do právní moci, tj. též pro odvolací řízení. Po právní moci rozhodnutí (v řízení o dovolání a o dalších mimořádných opravných prostředcích) bude nutné vyzývat znovu - soud v tomto případě postupuje obdobně.

Je třeba zdůraznit, že správní orgán nemá povinnost, ale možnost vyjmenovaná práva uplatňovat, a i pokud bude na výzvu soudu reagovat kladně, nemusí práva nakonec skutečně uplatnit.

Oproti současnému stavu dochází k rozšíření práv, jež má správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, k dispozici:

- Vedle možnosti vyjadřovat se písemně pouze k žalobě má správní orgán možnost zasílat písemná vyjádření i později a získává možnost chodit na jednání soudu a žádat o udělení slova. Může tak reagovat na argumentaci obou účastníků řízení a případně též na vývoj v projednávané věci.
- Dále má správní orgán možnost nahlížet do spisu, a to zejména za účelem následné možnosti vyjádřit se při jednání.

Soud má dále nově povinnost zasílat správnímu orgánu rozhodnutí ve věci (o žalobě, o odvolání, o mimořádných opr. prostředcích).

Správní orgán není účastníkem řízení, nemůže proto disponovat s řízením ani s jeho předmětem (uzavírat smír, vzít žalobu zpět apod.). V této souvislosti se navrhuje postavit najisto, že správní orgán nemůže podávat opravné prostředky.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, správní orgán nemá nárok na to požadovat od kterékoliv ze stran náhradu nákladů řízení a nemůže mu být uložena ani povinnost k náhradě nákladů řízení úspěšné straně, s výjimkou těch nákladů, jež se hradí na principu zavinění.

K článku I bodu 2 (§ 250j občanského soudního řádu)

V bodu 2 se navrhuje zakotvit výslovnou povinnost, aby se soud s rozhodnutím správního orgánu, s nímž nesouhlasí, vypořádal v odůvodnění svého rozsudku. Tato změna přispěje k transparentnosti soudního rozhodování a k naplnění účelu, pro nějž byla pravomoc rozhodovat o určitých soukromoprávních věcech na správní orgány delegována.

K článku II (Přechodné ustanovení)

Soudní řízení podle části páté občanského soudního řádu, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona, budou dokončena podle dosavadních právních předpisů. Nová

úprava se tedy uplatní pouze na řízení, v nichž byla žaloba podle části páté občanského soudního řádu podána po nabytí účinnosti navrhovaného zákona.

K části druhé (Účinnost)

Účinnost zákona se navrhuje standardně patnáctým dnem ode dne vyhlášení

V Praze dne 30. 10. 2018

Nacher Patrik v.r.

Králíček Robert v.r.

Novák Marek v.r.

Venhoda Petr v.r.

Kohoutek Tomáš v.r.

Farhan Kamal v.r.

Hájek Josef v.r.

Jáč Jan v.r.

Okleštěk Ladislav v.r.

Rais Karel v.r.

Ratiborský Michal v.r.

Richter Jan v.r.

Růžička Pavel v.r.

Řehounek Jan v.r.

Strýček Jiří v.r.

Štolpa David v.r.

Vrána Petr v.r.

Červíčková Monika v.r.